

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem JUDr. Zdeňkem Pivoňkou v právní věci **žalobce: T. K**, bytem H., *zastoupený Mgr. Vojtěchem Fořtem, advokátem, se sídlem Domažlice, Npor. O.Bartoška 15*, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2009,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 19.11.2009 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12.11.2009, jakož i rozhodnutí Městského úřadu D. ze dne 17.9.2009, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Rovněž požadoval náhradu nákladů řízení, jež později konkretizoval. Uváděl, že napadenými rozhodnutími mu byla za přestupek uložena pokuta 5.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Rovněž navrhoval, aby soud případně zpochybněné rozhodnutí změnil tak, že sníží uložené sankce.

V žalobě tvrdil, že byl uznán vinným z přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f/ bod 7 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen zákon o přestupcích), jehož se měl dopustit tím, že dne 21.4.2009 v 11.45 hodin na silnici II. tř. č.193

ve směru jízdy od H.T. na D., při řízení vozidla v místě, kde je předjíždění zakázáno dopravní značkou B21a.

Žalobce uváděl, že předjížděl policejní vozidlo, které jelo necelých 50 km/hod. Touto rychlostí jelo prakticky po celou trasu z H. T. do D. Žalobce vozidlo předjel až před vodárnou před Domažlicemi. Rozhodl se tak proto, že vozidlo před vodárnou ještě zpomalilo, a žalobce se domníval, že vozidlo má nějakou poruchu anebo, že vozidlo zastaví před vodárnou. Žalobce ho zcela bezpečně předjel. Nechápal z jakého důvodu se vozidlo pohybuje rychlostí jako traktor, když navíc nemělo zapnutá výstražná světla. Nabízí se otázka, zda žalobce předmětné vozidlo předjížděl v pravém slova smyslu či jen objížděl pomalu jedoucí vozidlo. Z těchto důvodů jsou uložené sankce vzhledem na stupeň společenské nebezpečnosti nepřiměřené.

Žalobce rovněž namítal, že výpovědi svědků – policistů jsou v podstatě nesmyslné. Ohledně místa předjíždění uváděl každý z nich jiné místo. Jediné, na čem se shodli bylo to, že jejich vozidlo jelo rychlostí 90km/hod. Tvzení je zarážející, jelikož tento úsek se uvedenou rychlostí nedá vůbec projet. Je absurdní, aby vozidlo žalobce ještě mohl předjet. To by musel jet rychlostí minimálně 110km/hod. Městský úřad D. neprovedl žalobcem navržené důkazy, jež by prokázaly, jak nesmyslná jsou tvrzení policistů.

Žalobce se cítil rozhodnutím obou správních orgánů zkrácen na svých právech. Žádal případné snížení uložených sankcí.

Doručením žaloby Krajskému soudu v Plzni (dále pouze soud), k čemuž došlo dne 2.12.2009, bylo zahájeno řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního (§ 65 a násl.) zákona č.150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.).

Žaloba byla u soudu původně vedena pod sp. zn. 17Ca 60/2009.

Usnesením soudu ze dne 13.1.2010, č.j. 17Ca 60/2009-25 byla žaloba odmítnuta, neboť soud zastával názor, že žalobce neodstranil vady žaloby, pro něž nebylo možno věc projednat.

Na základě kasační stížnosti žalobce ze dne 1.2.2010 vydal Nejvyšší správní soud dne 20.4.2010 pod č.j. 1As 22/2010-56 rozsudek, jímž zrušil popsané usnesení a věc vrátil soudu k dalšímu řízení. V rozsudku vyslovil, že v části I/5 žaloby vymezil žalobce důvody, na základě kterých považoval správní rozhodnutí za nezákonné.

Nyní je věc u soudu vedena pod sp. zn. 17A 32/2010.

Z vyjádření žalovaného ze dne 28.7.2010, zn.: DSH/10407/10 bylo zřejmé, že žalobu považuje za nedůvodnou. Žalovaný poukazoval na žalobcovo tvrzení o tom, že předjížděl v místě, kde je to zakázáno.

Žalovaný dále uváděl, že se v řízení zabýval věrohodností výpovědí policistů. Zjistil, že se svědecké výpovědi v hlavních rysech shodují. Drobný nesoulad v přesném určení místa spáchání přestupku neměl vliv na věrohodnost výpovědi těchto svědků. Na základě svědeckých výpovědí považoval žalovaný za prokázané, že služební vozidlo nejelo tak nízkou rychlostí, jak namítá žalobce.

Ohledně případného objíždění pomalu jedoucího vozidla žalovaný poukazoval na § 16 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen zákon o silničním provozu), podle něhož lze objíždět jen vozidlo, jež zastavilo nebo stojí nebo překážku silničního provozu nebo chodce. Žalobce uváděl, že jedoucí vozidlo policistů předjížděl, a tak je patrné, že nerespektoval zákazovou dopravní značku B21a. Dopustil se tím přestupku, za který mu byly uloženy sankce na samé dolní hranici zákonné sazby.

Ohledně žalobcem navrhovaných důkazů (rekonstrukce na místě přestupku a místní šetření) žalovaný uvedl, že důkazy by nepřinesly nic nového. Vzhledem k časovému odstupu by ani žalobce ani svědci nebyli schopni nasimulovat spáchání přestupku identicky tak, jak k němu v inkriminovaný den došlo.

Podle žalovaného postupovaly oba správní orgány v souladu se zákonem (§ 52, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dále pouze správní řád).

Ze správního spisu je pro účely posouzení žaloby třeba uvést, že přípisem Městského úřadu D. (dále jen městský úřad) ze dne 29.4.2009 bylo oznámeno zahájení řízení o přestupku a předvolání obviněného. Listina byla žalobci doručena dne 7.5.2009.

Po provedeném řízení vydal městský úřad dne 17.9.2009 rozhodnutí (původní rozhodnutí ze dne 26.5.2009 žalovaný rozhodnutím ze dne 20.8.2009 zrušil a věc mu vrátil k novému projednání), jímž uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f/ bod 7 zákona o přestupcích. Stalo se tak proto, že žalobce dne 21.4.2009, v 11.45 hodin, na silnici II. tř. č.193, směrem jízdy z H. T. do D., při řízení vozidla v místě, kde je předjíždění zakázáno dopravní značkou B21a. Tím žalobce porušil § 4 písm. c zákona o silničním provozu. Za přestupek byla žalobci uložena pokuta 5.000 Kč a zákaz řízení motorových vozidel na dobu 6 měsíců. Městský úřad rozhodnutí o přestupku odůvodnil.

Žalobce podal proti rozhodnutí odvolání ze dne 22.10.2009, které rovněž odůvodnil.

Po provedeném řízení vydal žalovaný dne 12.11.2009 rozhodnutí, jímž na základě § 90 odst. 5 správního řádu žalobcovo odvolání zamítl a napadené rozhodnutí městského úřadu potvrdil. Žalovaný rozhodnutí odůvodnil.

Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba nebyla důvodná.

K vydání rozsudku nemusel nařizovat jednání, neboť oba účastníci řízení s tímto zákonným procesním postupem předem souhlasili (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Soud přezkoumal napadené existující rozhodnutí žalovaného v souladu se zákonem v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.).

V posuzované věci se jednalo o přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f/ bod 7 zákona o přestupcích, v němž je uvedeno, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případech, ve kterých je to podle zvláštního právního předpisu zakázáno.

Zvláštním právním předpisem byl zákon o silničním provozu, v jehož § 4 písm. c/ je stanoveno, že při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.

V dané věci se jednalo o přestupek, který bylo možné projednat jen z moci úřední (§ 67 odst. 1 zákona o přestupcích).

V § 51 zákona o přestupcích je uvedeno, že není-li v tomto nebo jiném zákoně stanoveno jinak, vztahují se na řízení o přestupcích obecné předpisy o správním řízení.

Obecným předpisem o správním řízení je v řízení o přestupcích míněn zákon č. 500/2004 Sb., správní řád (dále pouze správní řád).

Žalobce namítal, že předjížděl policejní vozidlo, které jelo po celou dobu rychlostí necelých 50km/hod. a nemělo zapnutá výstražná světla. Toto vozidlo předjížděl až před vodárnou u Domažlice, kdy vozidlo ještě zpomalilo a žalobce se domníval, že vozidlo má poruchu nebo, že vozidlo zastaví na prostranství před zmíněnou vodárnou.

Tento žalobní bod nebyl důvodný.

Úvodem je podle názoru soudu namístě zmínit dále popsaná ustanovení správního řádu.

V § 50 odst. 3 větě druhé citovaného zákona je uvedeno, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena

V § 51 odst. 1 stejného zákona je uvedeno, že k provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.

V § 50 odst. 2 větě první téhož zákona je stanoveno, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán.

V § 55 odst. 1 správního řádu je uvedeno, že každý, kdo není účastníkem, je povinen vypovídat jako svědek, musí vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet.

V § 55 odst. 5 správního řádu je stanoveno, že správní orgán svědka před výslechem poučí o důvodech, pro které nesmí být vyslýchán, o právu odeprít výpověď, o jeho povinnosti vypovídat pravdivě a nic nezamlčet a o právních následcích nepravdivé nebo neúplné výpovědi.

Současně nelze přehlédnout § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, v němž je stanoveno, že policie slouží veřejnosti. Jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, přímo použitelnými předpisy Evropských společenství nebo mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu (dále jen „mezinárodní smlouva“).

Z předloženého správního spisu vyplývá, že oba správní orgány podle těchto ustanovení postupovaly.

K vlastnímu řešení žalobního bodu je potřebné uvést, že v posuzovaném správním řízení bylo prokázáno, že žalobce dne 21.4.2009, v 11.45 hod. řídil motorové vozidlo, a ve směru jízdy z H. T. do D., na silnici II. tř. č. 193, předjížděl jiné vozidlo v místě, kde předjíždění bylo zakázáno dopravní (zakazovou) značkou B21a. Jiným vozidlem bylo služební policejní vozidlo.

Tato skutečnost byla v přestupkovém řízení prokázána výpověďmi svědků pprap. J. D., nstržm. J. a nstržm. P. učiněných dne 17.9.2009 před městským úřadem (viz. protokoly o výpovědi svědků, č.j. přes.:413/2009), úředním záznamem policie ze dne 21.4.2009 a oznámením policie o přestupku ze dne 21.4.2009..

Výše jmenovaní policisté jeli předmětného dne ve služebním vozidlu policie.

Všichni tři svědci ve výpovědích především odkázali na úřední záznam policie ze dne 21.4.2009 s tím, že všechny skutečnosti v něm uvedené jsou pravdivě a přesné. Dále mimo jiné uvedli, že policejní vozidlo jeho rychlostí 80-90km/hod., což podle nich byla rychlost, která byla přiměřená dopravní situaci. Nijak neomezovali plynulost silničního provozu.

V úředním záznamu policie ze dne 21.4.2009 bylo uvedeno, že dne 21.4.2009, v 11.45 hod., žalobce (pozn. soudu: v úředním záznamu označený jménem, příjmením a datem narození) řídil vozidlo. V prostoru u „Vodárny“, na silnici II/193, ve směru z H. T. do D., předjížděl vozidlo policie, ačkoli je to v uvedeném úseku dopravní značkou B21a zakázáno.

Ze žádného z těchto podkladů (pro rozhodnutí o přestupku) nevyplývalo, že policejní vozidlo jeho rychlostí 50km/hod., že zpomalovalo, že má poruchu, a proto hodlá zastavit na prostranství před vodárnou u D.

Těmito důkazy bylo podle názoru soudu prokázáno, že policejní vozidlo nejelo rychlostí 50km/hod., nýbrž bylo prokázáno, že jeho rychlostí 80-90km/hod.

V předchozí části rozsudku již bylo uvedeno, že v dané věci se jednalo o přestupek, který lze projednat jen z moci úřední, a tak důkazní břemeno zatěžovalo správní orgán. Přesto však považuje soud za vhodné alespoň zmínit okolnost spočívající v tom, že kontrolující policisté poskytli žalobci možnost, aby se seznámil s obsahem jejich oznámení o přestupku ze dne 21.4.2009. Oznámení obsahovalo jednak popsání skutku, a jednak podezření policie o žalobcově přestupku. Právě již v tomto oznámení sepsaném bezprostředně po policejní kontrole mohl žalobce v zájmu své právní obrany zaujmout stanovisko ke skutkové okolnosti. Žalobce se však k obsahu oznámení nevyjádřil ani ho nepodepsal.

Žalobce dále namítal, že výpovědi svědků policistů jsou nesmyslné, neboť každý z nich tvrdil, že k předjetí jejich vozidla došlo na jiném místě. Shodli se pouze na tom, že policejní vozidlo jeho rychlostí 90 km/ hod..

Uvedené tvrzení je zarážející, protože v takovém případě by musel žalobce jet rychlostí minimálně 110km/hod., což bylo na krátkém úseku vyloučeno.

Tento žalobní bod nebyl důvodný.

Úvodem řešení této žalobní námitky považuje soud za podstatné, že v přezkoumávaném řízení bylo prokázáno, že žalobce, jako řidič motorového vozidla předjel v místě, kde to bylo zákazovou dopravní značkou zakázáno, jiné jedoucí vozidlo. Právě tímto jednáním se dopustil zmíněného přestupku.

Všichni tři policisté, jenž vyslechnutí městský úřadem jako svědci, především odkázali na obsah úředního záznamu ze dne 21.4.2009. V uvedené listině byl místem předjíždění policejního vozidla žalobcovým vozidlem označen prostor u „Vodárny“.

Tím bylo podle názoru soudu prokázáno místo, kde žalobce jedoucí policejní vozidlo předjížděl. Navíc pprap. J. D. ve svědecké výpovědi uvedl, že žalobcovo vozidlo je začalo předjíždět v místech „na rovince pod vodárnou“ a svědek nstržm. P. ve svědecké výpovědi uvedl, že vozidlo je začalo předjíždět „v prostoru u vodárny- pod vodárnou“. Z tohoto pohledu již není podle názoru soudu podstatné, že nstržm. J. ve svědecké výpovědi uvedl, že k předjíždění došlo hned „za esíčkem“, a že nebylo ze spisu patrné, kde se místo „za esíčkem“ přesně nacházelo. Podle názoru soudu nebyly tedy svědecké výpovědi policistů protichůdné.

Jestliže tedy bylo svědecky prokázáno, že policejní vozidlo jelo rychlostí 80-90km/hod., a že vozidlo žalobce předjížděl, bylo současně prokázáno, že žalobce musel jet rychlostí vyšší, než 90 km/hod.

Žalobce konečně žalovanému vytýkal, že zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí městského úřadu o přestupku žalobce, a tím, že souhlasil vlastně s tím, že městský úřad neprovedl žalobcem navrhované důkazy.

Tento žalobní bod nebyl důvodný.

Z obsahu žalobcova odvolání ze dne 24.9.2009 podaného proti rozhodnutí městského úřadu ze dne 17.9.2009 o přestupku vyplývá, že žalobce také namítal, že mělo být provedeno alespoň místní šetření, eventuálně rekonstrukce předjetí vozidla policie žalobcem.

Z § 52 stejného zákona je zřejmé, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci,

Podle názoru soudu je ze správního spisu nepochybné, že v přestupkovém řízení bylo prokázáno, že místem předjíždění byl prostor u vodárny, na silnici II. tř. č.193 ve směru jízdy z H. T. do D., v němž ale bylo předjíždění zakázáno dopravní značkou B21a. V uvedeném místě předjížděl žalobce jedoucí policejní vozidlo, jak bylo v předchozí části tohoto rozsudku již vysvětleno, a proto žalovaný nepochybil, když důkazní návrhy zařazené v žalobcově odvolání neprovedl pro nadbytečnost.

Soud shledal žalobu za nedůvodnou, a proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s. – výrok I. rozsudku).

Právo na náhradu nákladů měl podle výsledku řízení žalovaný, který se však tohoto práva vzdal, a tak soud v souladu se zákonem dále vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s.ř.s. – výrok II. rozsudku).

Soud připustil podání kasační stížnosti vůči tomuto rozsudku, i když ve věci již jednou rozhodoval Nejvyšší správní soud, který však svým rozsudkem pouze vyslovil, že soud pochybil, když usnesením ze dne 13.1.2010, č.j. 17Ca 60/2009-25 žalobu odmítl (pro nedostatek uvedení právních důvodů žalobních bodů). Tento závěr soud v nynějším rozsudku respektoval, a proto nemůže účastníkům řízení odejmát právní možnost podání kasační stížnosti, neboť teprve tímto rozsudkem bylo rozhodováno o žalobních bodech žalobce.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Plzni ve dvou písemných vyhotoveních. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Nejvyššího správního soudu (**§102, §106 odst. 2,4 s.ř.s.**).

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v **§103 odst. 1 s.ř.s.**

Kasační stížnost směřující jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu je nepřipustná (**§104 odst. 2 s.ř.s.**).

Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v **§103 s.ř.s.**, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (**§104 odst. 4 s.ř.s.**).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (**§105 odst. 2 s.ř.s.**).

Stěžovateli vzniká podáním kasační stížnosti poplatková povinnost ve výši 3.000 Kč (§ 2 odst. 2 písm. d/, § 4 odst. 1 písm. d/, § 5 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích a položka 15 sazebníku soudních poplatků, který tvoří přílohu k tomuto zákonu).

V Plzni dne 23. září 2010

JUDr. Zdeněk Pivoňka
samosoudce